

ה"ט 6698/09/21 - חולוד אבו חרפה, אינטרנט 006 (חרפה) בע"מ, נגד מלאק אגבאריה, סמירה בריק, נרמין עואודה,

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 6698-09-21 אבו חרפה ואח' נ' אגבאריה ואח'
תיק חיצוני:

בפני המבקשות	כבוד השופט אורי גולדקורן
	1. חולוד אבו חרפה 2. אינטרנט 006 (חרפה) בע"מ, שתיהן ע"י ב"כ עו"ד האני טנוס
נגד המשיבות	1. מלאק אגבאריה, 2. סמירה בריק, 3. נרמין עואודה, שלושתן ע"י ב"כ עו"ד אחמד מסרי

פסק דין

1. המבקשות הגישו נגד המשיבות בקשה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: חוק מניעת הטרדה מאיימת או החוק). לתמיכה בבקשה צורף תצהירה של המבקשת מס' 1 (להלן: חולוד), שהינה בעלת מניות במבקשת מס' 2 (להלן: החברה). בתצהיר נטען כי המשיבות הקימו קבוצה ב"פייסבוק" הנקראת "נלחמים בחברת אי.נט." (להלן: הקבוצה) והן מנהלות אותה, אף כי באופן רשמי המשיבה מס' 2 היא מנהלת הקבוצה כיום. עוד נטען כי בשנים האחרונות משתתפים בקבוצה השמיצו את החברה ואת חולוד ואף קראו לרצוח אותה. בנוסף נטען כי המשיבות הן שמובילות את מסע ההסתה נגד המבקשות, בין השאר בדרך של הפצת ידיעות כזב בנוגע למעשי מרמה בחברה. עוד נטען כי פעילותן של המשיבות הובילה להתלהמות בקרב חברי הקבוצה, אשר הסלימה וגרמה לאירוע של ירי בנשק "כלפי" חולוד. בתצהיר צוין כי המשיבה מס' 3 פעלה באמצעות חשבון מזויף, וכינתה את חולוד בביטויים פוגעניים, כמו גמדת ומסוכנת יותר מהקורונה. בסעיף 14 לתצהירה הפנתה המצהירה לתדפיסי חלק מהפרסומים שפורסמו בשפה הערבית בפוסטים של חברי הקבוצה, ואשר צורפו לבקשה, ובהם נכתב (על-פי האמור בתצהיר): "אחת כמוה יש לרצוח", "את צודקת סמירה יש לרצוח ולשחוט אותה", "יש לירות ברגליים של הגמדה", "עם אנשים כאלה יש צורך באלימות ורצח", "מה הבעיה לפוצץ אותה כ לאשר נדרש זה בלון גז בעלות של 120 ₪". בית המשפט התבקש לאסור על המשיבות להמשיך ולהפעיל את הקבוצה, לאסור עליהן להקים קבוצה חלופית ולאסור עליהן "לכתוב דברים בקבוצה".

2. בתשובה בכתב טענו המשיבות כי אף אחד מהפוסטים שצורפו כנספחים לבקשה אינו מכיל פוסט של המשיבות שיש בו קריאה לאלימות ולפגיעה פיזית במבקשות. עוד נטען כי בקבוצה משתתפים מעל 6,600 "נפגעי העוקץ של המבקשות", ואין המשיבות אחראיות להתבטאויותיהם. לתשובה צורף תצהיר של המשיבה מס' 2, בו נכתב כי הקבוצה

נפתחה ב"פייסבוק" על מנת לתת הדרכה לקורבנות של המבקשות ולהעלות את המודעות לפעולותיהן במגזר הערבי. בסעיף 18 לתצהירה כתבה המשיבה מס' 2: "כתבתי מספר פוסטים שבהן אני מבקשת לא להפעיל אלימות ..", ובסעיף 21: "אני מצהירה כי כנגד ונגד המשיבות הוגשה תביעת לשון הרע ע"י המבקשות שאין בה כלום ..".

המשיבות מס' 1 ו-3 לא הגישו תצהירים.

3. דיון בבקשה במעמד הצדדים התקיים ביום 27.10.201, ובו נחקרו חולוד והמשיבה מס' 2. המשיבה מס' 2 אמרה בחקירתה הנגדית כי היא לא הקימה את הקבוצה, וכי המשיבה מס' 1 היא מנהלת הקבוצה, והיא זו אשר מעלה לאתר את הפוסטים שכותבים אחרים (עמ' 12-13 לתמלול הישיבה). היא אישרה שהיא עצמה פעילה בקבוצה, מטרתה היא "להעלות מודעות", והיא כותבת פוסטים על החברה "שהיא חברה עוקצת ונוכלת וגונבת אנשים" (עמ' 5 לתמלול), אולם כל אימת שמתפרסם בקבוצה פוסט הקורא לנקוט בצעדים אלימים כלפי המבקשות, היא מעלה פוסט ובו תגובה אחידה - "לא לאלימות".

במהלך חקירתה הנגדית של המשיבה מס' 2, התפרצה ללא רשות המשיבה מס' 1 (שלא הגישה תצהיר) שנכחה באולם וקראה: "אני מנהלת את העמוד" (עמ' 14 לתמלול).

4. עניינו בפרסומים ברשת חברתית, בקבוצה המנוהלת על-ידי המשיבה מס' 1 ואשר המשיבה מס' 2 פעילה מרכזית בה. מדברי המשיבה מס' 2 בחקירה הנגדית עלה כי המשיבה מס' 1 היא אשר אחראית על העלאת הפוסטים לאתר הקבוצה, והמשיבה מס' 2 ערה לפוסטים המאיימים של חברים אחרים בקבוצה ונוהגת להגיב להם בפוסט משלה, בו נכתב "לא לאלימות". קיומם של פוסטים מאיימים - שלא נכתבו על-ידי המשיבות אלא על-ידי משתתפים אחרים בקבוצה - לא הוכחש על-ידי המשיבה מס' 2, כל אימת שנשאלה לגביהם בחקירה הנגדית.

האם במצב דברים זה, בו הפוסטים המאיימים לא נכתבו על-ידי המשיבות, אולם המשיבה מס' 1 התירה העלאתם לרשת, והמשיבה מס' 2 הסתפקה בתגובה "לא לאלימות", יש מקום ליתן נגד המשיבות צו על-פי חוק למניעת הטרדה מאיימת?

5. בפסק דינו של השופט בורשטין בה"ט (שלום י-ם) 48399-06-18 לנגה נ' פרימן (פורסם בנבו, 28.6.2016), שנפתח במלים "על הטרדה מאיימת, לשון הרע ומה שביניהם", נכתב:

"... יש מקום להיזהר פן הליכים לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, יהפכו לשביל עוקף הדינים האזרחיים הרגילים (ראו: ה"ט 28912-06-17 יעקב שילה ואח' נ' דוד כלב (27.06.17)). ככל שקיימת קרבה וזהות אפשרית בין מתן סעד אזרחי שניתן היה להעניקו בתביעה אזרחית רגילה לסעד המבוקש לפי החוק, יש להיזהר במתן הצו ויש להעדיף הפניית המבקש להגשת תביעה אזרחית רגילה חלף הענקת צו לפי החוק. בעניינו הסעד המבוקש הוא אזרחי בעיקרו ואין מקום בנסיבות שפורטו להעניק סעד בגדרו של החוק

שעה שהמבקש יכול לנקוט בהליך חלופי אחר שפגיעתו בזכויות המשיב פחותה".

כך סברתי אף אני, ועם הגשת הבקשה הנוכחית למתן צו במעמד צד אחד החלטתי לדחותה, וכתבתי כי שאלות של חופש הביטוי בפייסבוק ושל לשון הרע לא נועדו להכרעה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. דעתי נדחתה בערכאת הערעור (ע"א 9333-09-21) על-ידי השופט רניאל, שקבע ביום 14.10.2021 כי "עצם העובדה שמדובר בפרסום בפייסבוק, אינו מוציא את הפרסום מגדר של הטרדה מאיימת". סוגיה זו עמדה בפני השופטת בן אליעזר, אשר בפסקאות 13-5 פסק דינה בה"ט (שלום ראשל"צ) 8252-06-17 בן עזרא נ' מישוריס (פורסם בנבו, 23.6.2017) דנה בשאלה אם יש ליתן סעד על-פי חוק למניעת הטרדה מאיימת נגד מפרסמים ברשתות החברתיות באינטרנט, או שמא יש להחיל לגביהם את מערכת הדינים הייחודית שעיקרה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965. בפסקה 12 לפסק דינה נכתב:

"לפיכך, נראה לי כי פרסומים חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, בקבוצות שונות ובתפוצה רחבה, יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת המצדיקה גם הוצאת צו. בהקשר זה נראה כי הכמות והתדירות יכולות להפוך לאיכות, שכן אינני סבורה, כי פרסומים מטרידים, רבים חוזרים ונשנים במדיות שונות באים במסגרת מימוש לגיטימי של חופש הביטוי, ולפיכך יכול ויצדיקו מתן צו הטרדה מאיימת, וזאת בשל הפגיעה הקשה הטמונה בהם בשלוות חייו של המבקש (ראו והשוו ע"א (חי) 4666-12-08 דין נ' אוריאל [פורסם בנבו] (22.9.09), בפסקה 15 לפסק הדין)".

7. בחקירה הנגדית לא נסתרה גרסתה של חולוד בנוגע לפוסטים המאיימים הרבים שפורסמו בקבוצה ב"פייסבוק". המשיבה מס' 2 העידה כי המשיבה מס' 1 ניהלה את הקבוצה, והייתה אחראית להעלאת הפוסטים של חברי הקבוצה. עולה מכך כי המשיבה מס' 1 ידעה על קיומם של פוסטים מאיימים ואישרה העלאתם לאינטרנט. חולוד העידה כי שבוע לפני חקירתה הנגדית עדיין נותרו פוסטים מאיימים באתר. ככל שלא יוסרו הפוסטים המאיימים, יש יסוד סביר להניח כי פוסטים דומים בתוכנם ובסגנונם יועלו בעתיד, ועלולים לפגוע בבטחונה, בגופה וברכושה של חולוד ואף ברכושה החברה. האחריות לפוסטים המאיימים שהתפרסמו ולפוסטים המאיימים שיתפרסמו בעתיד בקבוצה חלה על מנהלת הקבוצה, המשיבה מס' 1. (לאחריותו של מנהל קבוצה ב"פייסבוק" ראו פסקאות 73-79 בפסק דינה של השופטת דחלה-שירקאוי (שלום ביש"א) בה"ט 29880-08-13 פלוגית נ' קובי (פורסם בנבו, 17.4.2016), אשר אושר בערכאת הערעור). לכן, יש מקום ליתן צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת נגד המשיבה מס' 1.

8. אשר על כן, ניתן בזה צו האוסר על המשיבה מס' 1 להטריד את המבקשות בכל דרך ובכל מקום, ולפרסם או להתיר פרסום בקבוצה או בכל קבוצה אחרת דומה פרסומים שיש בהם - במפורש, במרומז או במשתמע - איום כלפי המבקשות. כמו-כן אני מורה למשיבה מס' 1 להסיר לאלתר את הפרסומים שפורסמו בקבוצה ויש בהם איום כאמור.

כמן-כן אני מחייב את המשיבה מס' 1 לשלם למבקשות הוצאות הבקשה בסך 3,000 ₪.

הבקשה נגד המשיבות מס' 2-3 נדחית, משלא הוכח כי הן מנהלות את הקבוצה וכי נתנו יד להעלאת הפוסטים המאיימים.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.